

*

Виждаме, колко време е трѣбвало да измине, докато човѣкътъ изнамѣри простъ и лесенъ начинъ да записва мислитѣ си. Докато хората били диваци и скитали отъ мѣсто на мѣсто да дирятъ ловъ за прехрана, и дума не става за четмо и писмо. Тогава писалка не била потрѣбна, а само стрела и копие. Когато човѣкъ почналъ да обработва нѣкои метали, почувствувалъ нужда да дѣлбае рѣзки по кривака и да рисува по камънитѣ образи на животни и хора. По-късно главатаритѣ на племето поискали да се отбележатъ съ нѣкакви знаци върху тѣхния надгробенъ камъкъ подвизитѣ, които сж извършили тѣ и тѣхната дружина. И чакъ когато единъ народъ се застои на едно мѣсто и напредне, тогава неговитѣ водачи и по-даровити люди усѣщатъ нужда да записватъ по-важнитѣ случки отъ живота и търговскитѣ си работи. Тогава се явява и истинското писмо, тогава и народътъ става книжовенъ.

На що сж писали изпърво хората, докато сж стигнали до днешната хартия, какъ сж писали до изнамиране на книгопечатането — това] ще разкажемъ въ друга книжка на „Вѣнецъ“.

